33. రామాన్స

ఎంతకూతరగని ఎండాకాలపు శెలవుల్లో రామం వాళ్ల మేనమామగారి వూరుకు క్యాంపువేశాడు. అదో పల్లెటూరు. సామాన్యంగా - పట్టణవాసానికి అలవాటుపడ్డ ప్రతిప్రాణి పల్లెటూరి జీవితాన్ని అనుభవించలేదు. ఎందుకూ అంటే - పల్లెటూరిలో 'రిక్రియేషన్'కు కావలసిన సినిమాలు మొదలయినవి వుండవుగనుక. ఏది ఎల్లావున్నా రామానికి మొదటలో ఏమీ తోచేది కాదు - కాని, తరువాత బలే కాలక్షేపానికి అవకాశం దొరికింది.

అసలు రామం మేనమామగారి ఇంట్లో మొత్తమంతా ముగ్గురు మెంబర్లు - ఇస్తోకు, పొడి, రామం ఎక్స్ట్రా అన్నమాట. రామం మేనమామ - వెంకట్రామయ్యగారు వ్యవసాయానికి వెళ్లేవాడు. అత్తగారు వంటపనిలో వుండేది. ఇంక మన రామం ఒక్కడూ మిగిలేవాడు. రామం మేనల్లుడు - ఆ రెండేళ్ల కుర్రవాడు ఆడుకున్నంతసేపు ఆడుకునేవాడు, ఏమీ తోచకపోతే ఏడ్చేవాడు. ఆ సమయంలో ఆ సత్రకాయను సముదాయించటం రామం పని.

వెంకట్రామయ్యగారి ఇంటి ప్రక్కనే ఒక కమ్మవారి ఇల్లు వుంది. ఆ ఇంటికీ, వీళ్ల ఇంటికీ మధ్య ఒక మొండి గోడ అడ్డం. రామం గదిలో కిటికీ దగ్గర కూర్చుంటే ఎదురుకుండా వున్న - ఆ బి.సి. నాటి మొండిగోడ కనిపిస్తూ వుంటుంది. ఆ గోడను గుఱించి మనవాడు స్టడీ చేసేవాడు.

ప్రతిరోజూ ఉదయం 8 గంటలకు ఒక ఇరవై ఏళ్ల పడుచు ఆ గోడ దగ్గరకు వస్తుంది. మనిషి అందమైనదే! మఱీ పల్లెటూరి పిల్లాకాదు - మఱీ బస్తీ గొడ్డూ కాదు

– త్రిశంకు స్వర్గంలోని పిల్ల – అందాము. ఆ మొండిగోడకు అవతల మనిషి నిలుచుంటే సగం మనిషి ఇవతలకు కనిపిస్తుంది. ప్రతిరోజూ వుదయాన ఆ అమ్మాయి, ఆ గోడకు పిడకలు కొడుతూవుండేది. మన రామం – ఆ అమ్మాయి చేసే పని చూస్తూవుండేవాడు – పోలీసు సార్జంటు కానిస్టేబిల్ డ్రిల్లుచూస్తూ వున్నట్టుగా! ఆ అమ్మాయి కూడా కావాలని ఒక గంటసేపు ఆ గోడ దగ్గర తన పనిని తెమలనిచ్చేది కాదు. కొంటెతనంగా పమిటతో ఆటలాడుతూ వుండేది. ఆ అమ్మాయి చూపుల్లోనూ చిరునవ్వుల్లోనూ కూడా కొంటెతనం స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుండేది. రామం కిటికీ దగ్గరనుంచి ఎక్కిరించటం – ఆ అమ్మాయి తిరిగి ఎక్కిరించటం – ఇత్యాది – సైలెంట్ ఫిలింలోని బొమ్మల్లాగు!

రెండువారాలు గడిచాయి. రామానికీ ఆ కమ్మపిల్లకూ చూపులతోనే ఏదో స్నేహం అంకురించింది. కాని ఆ స్నేహాన్ని వారిద్దరిలో ఎవరూకూడా బయిట పెట్టారు కాదు. రామం ఏదన్నా పుస్తకం తెరుస్తే ఆ అమ్మాయి ప్రత్యక్షమయ్యేది. ఏమీతోచక కాలు కాలిన పిల్లిలాగు ఇంట్లో తిరుగుతూ వుండేవాడు. లేకపోతే మొండిగోడదగ్గరకు వెళ్లి ఆ అమ్మాయి యేమి చేస్తూ వున్నదో చూసేవాడు. అంతకన్న ఏం చేస్తాడు మఱి?

ఆనాడు మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాయి. కరణంగారితో ఏదో మాట్లాడాలని వెంకట్రామయ్య తోకముడిచాడు.

అత్త, రామంతో అన్నది – "వారెల్లీవారి కోడలు వచ్చిందట. చూసివస్తాను. ఇంట్లో జాగ్రత్తగా వుండు."

రామం 'సరే' అన్నట్టు తలవూపాడు. అత్త కుర్రవాడ్ని చంకనుపెట్టుకొని వారెల్లీవారింటికి వెళ్లింది.

రామానికి యేమీ తోచడంలేదు. ఆ కమ్మపిల్లను చూద్దామని దొడ్లోకి పోబొయ్యాడు. ఇంతలోకి "సుబ్బమ్మగారూ!" అని దొడ్లో నుంచి కేక వినిపించింది.

"ఎవరు?" అంటూ రామం దొడ్డి తలుపుతీసి దొడ్లోకి ప్రవేశించాడు.

ఇంకెవరు? ఆ కమ్మపిల్లే! అంతా ఫిలిం స్టార్ వేషంలో వుంది. రామానికి అనేకభావాలు మనసులో రేకెత్తాయి గాని – ఎటుపోయి ఎటు వస్తుందోనని కొంచెం పస్తాయించాడు.

ఆ కమ్మపిల్లే ఉపక్రమించింది.

"సుబ్బమ్మగారు లేరండీ?"

"దేనికి?"

"పనివుంది."

"నాతో చెప్పు."

"మీతో చెప్పే పనికాదు."

"ఫరవాలేదు!"

"మీతో చెప్పేపని వేరేవుంది. అది ఇప్పుడు కాదు, తరువాత చెప్తాను."

రామానికి ఏమీ పాలుపోలేదు. ఆ అమ్మాయి మాట్లాడినది, ద్వంద్వార్థంలో వుంది.

"నీ పేరు?"

కమ్మపిల్ల నవ్వుతూ చెప్పింది. "శాంత"

"ఇప్పుడే వస్తుంది. కొంచెంసేపు కూర్చో."

"ఇక్కడ కూర్చుంటే ఎట్లా? పని కావద్దూ?"

"నువ్వు చేసే రాచకార్యాలు మించిపోతున్నాయా?"

సరసానికి దిగింది – సంభాషణ!

"అవునుకాని...శాంతా!..."

"ఊఁ"

"మీ ఇంట్లో మగవాళ్లెవరూ లేరూ?"

"లేకేం? ఆయన పొలం పనిమీద వున్నారు."

"మఱి నీకు ఏం తోస్తుంది?"

"అందుకనే ఇల్లా వచ్చా!"

"కులాసా కాలక్షేపానికా?"

"ఆఁ. దానికే..."

"నీ కాలక్షేపానికి నేను పనికిరానూ?" – రామం దీనంగా ప్రశ్నించాడు.

"పనికిరారని – నేను అన్నానా?" – శాంత కొంటెగా జవాబు చెప్పింది, జారిపోతూవున్న పమిటను సర్దుకుంటూ.

రామానికి ఒక విధమైన ధైర్యం వచ్చింది.

"అయితే నా గదిలో కూర్చొని మాట్లాడుకుందాం – రా."

"ఎవరైనా...చూస్తే..."

"చూస్తే తప్పేమివుంది? అంతా లోకం పోకడే!"

శాంత మాట్లాడలేదు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు? ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు. మఱేం భయం లేదులే..."

రామం శాంత చెయ్యి పట్టుకున్నాడు – అతి మృదువుగా శాంత సున్నితంగా పట్టువిడిపించుకున్నది.

"ఇప్పుడు కాదులెండి -" శాంత అన్నది సిగ్గుతో తలవంచుకొని.

"మఱెప్పుడు?"

"రాత్రికి ఆయన పొలం వెళ్తారు - మా ఇంటికి రండి."

వెంకట్రామయ్య తిరిగివచ్చి తలుపుకొట్టాడు. శాంతను త్వరగా పంపెయ్యటమే మంచి పనిగా తోచింది రామానికి. పానకంలో పుడకలాగు వచ్చిన మామయ్యను మనస్సులో తిట్టుకున్నాడు.

"సరేకాని - శాంతా! రాత్రికి వస్తాను - నువ్వు వెళ్లిపో - ఏం?"

'సరే' అన్నట్టు శాంత తలవూపింది.

రామం, శాంత బుగ్గగిల్లాడు.

"ఊఁ" అంటూ దీర్ఘంతీసి - శాంత చిరునవ్వుతో నిష్క్రమించింది.

రామం, శాంతకూ తనకూ జరిగిన సంభాషణను అనేకసార్లు తలుచుకుంటూ, తనకు స్త్రీతో రొమాన్స్‌గా సంభాషించటం ఇదే మొదటిసారయినా తన ఇంటర్మీడియట్ తెలివితేటలను వృథా పోనియ్యనందుకు సంతోషిస్తూ, తను రాత్రికి ఆడవలసిన నాటకానికి ఇప్పటినుంచే మనస్సులో రిహార్సల్స్ వేసుకుంటూ, ఇంకేవేవో ఆలోచించుకుంటూ - సాయింకాలం వరకూ గడిపాడు!

సాయింత్రం పొలాలవేపు షికారు బయలుదేరాడు - రామం యేమీతోచక. అక్కడ పోస్టు మాస్టారి అబ్బాయి రాఘవరావు కన్పించాడు. అతను తన క్లాసుమేటేగాని - ఇన్నాళ్లూ వూళ్లోలేడు.

"ఏమోయ్! దర్శనమే కరువయింది -" రామం ప్రశ్నించాడు.

"వూళ్లో లేను. ప్రొద్దునే వచ్చాను."

ఇద్దరూకలసి, పొలాలమీదనుంచి వచ్చే పైరుగాలిని మేస్తూ వెళ్లి - ఒక దిబ్బమీద బిఛాణాపరిచారు. ఏవేవో మాట్లాడుకున్నారు. ఆమాట మీద, యీమాట మీద - యువరక్తం కాబట్టి 'రొమాన్స్' కూడా చర్చనీయాంశమయింది.

"ఇదుగో! - జాగ్రత్తోయ్! మీ ఇంటి ప్రక్కనే వున్నాడే రామయ్య..."

"ఎవరూ?"

"ఊఁ. ఆ కమ్మాయనోయ్! ఆయన భార్యా వుంది - శాంత. నువ్వు చూడలేదూ?"

"ఊఁ. ఒకటి రెండుసార్లు చూశాలే!"

రామానికి, రాఘవరావు ఏం చెప్తాడోనని కుతూహలంగా వుంది.

"అది పచ్చి రేక్! జాగ్రత్త. దాని వలలో పడ్డావంటే నీకు తరుణోపాయం లేదు..."

"మనకు అటువంటి విషయాల్లో జోక్యం లేదులే!" - రామం అన్నాడు - అమాయకత్వాన్ని నటిస్తూ.

"అదికాదు, దానిదగ్గర చెప్పరాని సుఖవ్యాధులు వున్నాయి. ఎందుకయినా మంచిదని, నీకు ముందే హెచ్చరిక ఇస్తున్నాను - ఏమీ అనుకోకు."

రామానికి ఏమి మాట్లాడేందుకూ తోచింది కాదు. తను మధ్యాహ్నమంతా మనస్సులో కట్టుకున్న గాలిమేడలు కూలిపొయ్యాయి. ఆ మధ్యాహ్నం జరిగిన సంగతి, రాఘవరావుకు చెప్దామనుకున్నాడు కాని, బాగుండదని వూరుకున్నాడు ఇంతలో చీకటిపడటం వల్ల ఎవరి ఇళ్లకు వాళ్లు సర్దుకున్నారు.

రామం మనస్సేమీ బాగుండలేదు. తనలో రేకెత్తిన ఉన్నత భావాలన్నిటినీ రాఘవరావు పటాపంచలు చేశాడు. సుఖరోగాలమాట విన్నప్పటినుంచీ రామానికి గుండె జారిపోయింది. క్రిందటి సంవత్సరం, రామం రూమ్‌మేటు సుఖరోగాలతో పడ్డ అవస్థ, తను వాడికి చేసిన చాకిరీ - ఇత్యాది జ్ఞాపకానికి వచ్చాయి. ఆ సుఖరోగాలకు గురయ్యాడా రామం అందరికీ అలుసవుతాడు. తనను అందరూ హేళన చేస్తారు. శాంతతో తను మధ్యాహ్నం ఆడిన సరసమంతా - విరసమయింది. తన ప్రయత్నమంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరయింది. కాని, రాఘవరావు తనకు దేవుడల్లే వున్న సంగతి చెప్పటంవల్ల తను ముందుగానే మేలుకోవచ్చును. నిజమే! రాఘవరావు తనకాసంగతి చెప్పకుండావుంటే అన్యాయంగా దెబ్బ తినేవాడు. అయితే తను శాంతను ప్రేమిస్తున్నాడా? లేక దేహసౌఖ్యం కోసం శాంతను కోరాడా? నిజంగా ప్రేమిస్తూవుంటే - ప్రేమకు సుఖరోగాల్ని నెట్టే శక్తిలేదూ? పోనీ తనది ప్రేమయితేనేం - కాకుంటేనేం - ఎవరికి కావాలి? పోని అని తెగించివెళ్తే ఇంకేమొస్తుందో? ఇదే తన ప్రథమ ప్రయత్నం. పరాయి ఇంట్లోకి, అర్ధరాత్రప్పుడు తను వెళ్లటం - ఇది బయిట పడితే రసాభాస. ఆ పిల్ల భర్త కంటపడితే తనకు దేహశుద్ధి. ఊళ్లో తనకు తాటాకులు కట్టేస్తారు - ఒకటా? అంతా ఆలోచించాడు. మనస్సులో వితర్కించుకున్నాడు. చివరకు, రామం వెళ్లకూడదని నిశ్చయించుకున్నాడు.

రాత్రి భోజనంచేసి పడుకున్నాడన్నమాటేగాని, శాంత సంగతే - ఆమెకు తనుచేసిన వాగ్దానమే - ఆమె సౌందర్యమే - అతని మనస్సులో సినిమా బొమ్మల్లాగు తిరిగాయి. రామం మళోటి ఆలోచించాడు - అయినా ఇంత చిన్న యీడులోవున్న పిల్ల దగ్గర సుఖ రోగాలు వుంటాయా? రామం మళ్లీ ఆలోచించాడు - ఆమె కాకుంటేనేం? ఆమె భర్త పోకిరవకూడదూ? చత్ - మానుకోవటమే మంచిది. రాత్రల్లా ఏవేవో ఆలోచనలతో గడిపాడు. తెల్లగా తెల్లవారి నిద్ర లేచాడు.

ఆనాడు మధ్యాహ్నం -

వెంకట్రామయ్య పొలం పని మీద వెళ్లాడు. అత్తయ్య పొరుగింటికి వెళ్లింది. రామం దొడ్లోకి వచ్చాడు - ఎందుకో అతనికీ తెలియదు. శాంత వచ్చింది - నవ్వుకుంటూ. రామం తెల్లబొయ్యాడు.

"మిమ్మల్ని నమ్ముకుంటే..."

శాంత విరగపడి నవ్వుతూవుంది.

రామం ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"రాత్రివస్తానని - వచ్చారు...కాదూ?"

ఆమె ఇంకా నవ్వుతూనే వుంది. రామం లేని నవ్వు తెప్పించుకున్నాడు లౌక్యంగా!

"రాత్రి వీలవలేదు - ఏం చెయ్యమంటావు?"

"అవును. ఎందుకు వీలవుతుంది? అంతకన్న ఆ మాట అనకుండా వుంటే ఎంతో బాగుండేది."

"అప్పుడే అంతకోపం ఎందుకు?"

"నాకేం కోపం? మీరు ఎందుకు రాలేదో నిజం తెలుసుకుందామని అడిగాను - అంతే!"

తను ఏదన్నా సాకుచెప్పి తప్పించుకుందామనుకున్నాడు రామం. కాని తరువాత శాంత తనను ఇప్పుడు ఆహ్వానిస్తే? తనకు తప్పనిసరవుతుంది. పోనీ నిజం చెప్పివేస్తే? ఏమనుకుంటుందో?

"ఏం - చెప్పరు?" - శాంత దీనంగా అడిగింది.

రామానికి తెలియకుండానే అతని నోటివెంట మాటలు వచ్చేస్తున్నాయి.

"మఱి...నేను..ఒకటి...అడుగు...తాను...కాని...నిజం...చెప్తావూ?" - రామం నీళ్లు నమిలాడు.

"ఆఁ" - శాంత తలవూపింది.

ఆమె రామం అడిగేదానికి నిరీక్షిస్తూవుంది.

"నీ...దగ్గర...సుఖ...రోగాలు...వున్నాయిటగా....?" - రామం అనేశాడు అప్రయత్నంగా. అన్నాక అతని గుండె పీచుపీచుమన్నది. పొరపాటయిందనుకొని నాలుక కొరుక్కున్నాడు.

శాంత తలవంచుకొని అడిగింది-

"ఎవరు చెప్పారు?"

రామం, తను తిరిగి సమాధానం చెప్పవలసి వచ్చినందుకు నొచ్చుకున్నాడు. గోడమీది పిల్లి వాటంగా సమాధానం ఇచ్చాడు-

"ఎవరయితేనేంలే! నువ్వు నిజం చెప్పు."

"నిజమే! కాని..."

రామం తను విజయం పొందినట్టుగా తలిచాడు. రాఘవరావుకు మనస్సులో నమస్కారాలు పెట్టుకున్నాడు.

"ఊ...కాని...

"కాని...మీరు...పురుషులు..కారా?"

దీనికేమి సమాధానం చెప్పాలో రామానికి తోచింది కాదు. సంభాషణ ఇల్లా వస్తుందనుకోలేదు. పురుషుణ్ణే - అంటే - 'ఇదేనా నీ పురుషత్వం' అంటుంది. స్త్రీనంటే - తన పరువుపోతుంది. ఏం చెయ్యాలి? రామానికి ఆమెమీద విరక్తి పుట్టింది - ఆమెను త్వరగా అక్కడినుంచి పంపకపోతే తనకు 'ఎసరు' వస్తుంది. అత్త వచ్చే వేళయింది - రామం బిత్తరపోయి చూస్తున్నాడు.

"ఏం..మాట్లాడరు?"

"ఏం మాట్లాడాలి?" రామం గంభీరంగా అన్నాడు.

"మీరు పురుషులా? కారా?" - శాంత కచ్చితంగా ప్రశ్నించింది.

అత్త వచ్చి తలుపు కొడుతూవుంది. రామం మాటే కదా - అనుకున్నాడు. నిశ్చయించుకొని సమాధానం చెప్పాడు-

"కాను."

"అయితే స్త్రీవా" - శాంత తిరిగి ప్రశ్నించింది. రామానికి గోరుచుట్టుమీద రోకటిపోటులాగ వుంది. తప్పనిసరిగా రామం అన్నాడు - "ఉఁ."

"అయితే చేతులకు తొడిగించుకోండి!" -

బుగ్గలు గుంటలుపడేటట్టు నవ్వుతూ - శాంత వెళ్ళిపోయింది!

- కథాంజలి, సెప్టెంబర్ 1939